

Ole Hasselbalch summerar

Den Danske Förening är en motsvarighet till Fri Information och Blågula frågor i Sverige, med den skillnaden att började tidigare och varit mer framgångsrik. Den lade grundstenen till omsvängningen i danska media, till Dansk Folkepartis valframgångar och till den omläggningen av invandringspolitiken som nu sker i Danmark. Ole Hasselbalch var under många år ordförande i DDF. Han har nu skrivit en bok om sina erfarenheter: *“Uppgörelsen med invandringspolitiken”*.

Vi citerar här ur olika recensioner i danska dagstidningar:

Ur Jyllands-Posten den 29/10 -03:

“En av de två senaste årtiondenas mest kontroversiella danskar har givit ut sin personliga berättelse om invandringspolitiken. Han har fått rätt i de avgörande förutsägelseerna, men tänk om han bara har en liten smula rätt i allt det andra.”

“Låt oss för en gångs skull börja en bokrecension med de allra sista raderna i boken. Sidan 229 nederst: ‘Aktivism är inte min grej och om danskarna inte idta sig samman och dra de självklara slutsatserna av de informationer som med så stort besvär och kostnader har lagts fram mitt framför näsan på dem, får de väl dö i sina fätöljer.’

Är det en trött och desillusionerad man som talar så? Knappast.

Ole Hasselbalch, 58-årig jurist, har använt mer än två årtionden av sitt liv till att varna mot den danska invandringspolitiken. Som ordförande för Den danske Forening har han i artiklar, i böcker och på möten varnat mot följderna av att danska politiker okritiskt öppnade landets gränser för människor som dels kom med en främmande kultur, dels kom utan utbildning och utan annat bidrag till det danska samhället än ett solitt dräneringsrör från de offentliga kassorna.

Den del av sina förutsägelseerna har han fått obehagligt rätt i. Intill nyligen kopplades sådana yttranden i den offentliga debatten utan vidare diskussion ihop med rasism, diskriminering, främlingsfientlighet och t o m fascism och nazism. Det gör de fortfarande, men den stora majoriteten av befolkningen har för längesen stannat upp för att fundera över om det kunde ligga något i vad han sade. Det kan det.”

Som representant för pressen gör recensenten självvranssakande reflexioner:

“Tänk om bara en del av de bakhållsangrepp, lågheter, bakdanterikampanjer och direkta fysiska angrepp som föreningens medlemmar har utsatts för från människor som räknar sig själva till det fina sällskapet är riktiga.”

“Att Ole Hasselbalch fick rätt i sina dystra förutsägelser om de muslimska miljöernas icke-integration i Danmark är i dag oomtvistligt. Han förutsåg att utbildade familjeåterförenade muslimer i stället för att vackert säga tack och inrätta sig i sitt nya, gästfria värdland skulle ställa krav, pocka och begära att det danska samhället skulle inrätta sig efter deras villkor.”

“Paraplyorganisationen för etniska minoriteter, POEM, dunstar numera som varm luft.. Den utgörs av några få högröstade representanter, som inte representerar andra än sig själva och vars expertis består i att lägga ekonomiska dräneringsrör i offentliga kassor. Vi måste skamsat säga att Ole Hasselbalch och Den danske Forening långt tidigare insåg dessa sakers rätta sammanhang. Men det självutnämnda goda Danmarks lyssnade dåligt, för det var i en tid när man automatiskt var rasist om man kritiserade POEM, INDSAM eller den hädangångna Nævnet för Etnisk Ligestilling [Nämnden för Etniskt Likaberättigande].

I ett återblickande ljus kan man förvåna sig över varför det tog så lång tid för oss att få igång en konstruktiv och fördomsfri debatt om invandringen i detta land. Varför det så länge var så mycket som inte kunde sägas. Varför det skulle bli en sådan polarisering och ömsesidigt misstänkliggörande, att man skulle stå i

var sitt läger och antingen skrika ‘hem med hela bunten’ eller falla på knä för muslimsk intolerans och vara beredd att pantsätta den danska kulturen.”

Ur Weekend-Avisen:

“Med dräpande precision och ihärdighet dokumenterar Hasselbalch med vilka metoder som man under 1980- och 1990-talen lyckades kujonera debatten i en sådan utsträckning att varje annan tolkning av invandringsfenomenet än den statsauktoriserade i praktiken undertrycktes. Och det är ingen överdrift att tala om statsauktorisation. Schlüters borgerliga kabinett var inte ett dugg bättre än den mer ‘moraliska’ Nyrup-regeringen som kom till senare.

Enligt statens åsikt fanns det inget annat än gott att säga om tillvandringen av människor från premoderna kulturer. Kanske gick det inte så bra just i början, men på längre sikt skulle det otvivelaktigt bli en ekonomisk fördel – för att inte säga nödvändighet - samt en kulturberikning. Varje annan uppfattning och varje tvivel – enbart det att ställa frågor - blev med regeringarnas ideologiska legitimering fördömt och kallat rasism.”

“Boken avslöjar en veritabel cirkus av ideologiska svindlare, okunniga politiker, moraliserande vetenskapsmän, följsamma journalister, påstridiga moralpredikanter och fanatiska jurister och galna präster - samt en grupp lustiga kurrar i skepnad av etnopolitiska skojare och bidragsspekulanter. Det fanns power i multikulturen, när rasism-akrobaterna (Hasselbalchs uttryck) rullade ut sig.

Som förmodad högerextremist - Hasselbalch är tidigare ordförande för Den Danske Forening - tvingas han ha reda på källorna och faktauppgifterna. Det gäller inte om man står på det godas

sida - bl.a eftersom man ju omöjligt kan föreställa sig någon dokumentation som bevisar att de onda har rätt.”

WA-recensenten refererar några exempel på erfarenheter av förtryck som ges i boken, och skriver vidare:

“Och vad är då förklaringen till detta tyranni? Vad gick moralelitens projekt egentligen ut på? Hasselbalch kan inte ge någon tillfredsställande förklaring. Men jag kan inte heller, så det ska jag inte förebrå honom. Det finns mycket att forska i, om någon skulle ha lust att riskera sitt anseende genom att söka en sociologisk, maktpolitisk, ekonomisk eller religiös förklaring till åsiktselitens förbluffande framgång.

Efter en diskussion om Gulag för ett par år sedan frågade Niels Barfoed om det kanske fanns något som vi hade förbisett i vår egen tid, liksom tidigare generationer av progressiva som inte kunde inse stalinismens skuggsidor. Hasselbalch levererar något av det, som vi antingen inte har vetat eller inte velat veta. Här finns embryot till en helt annan historia.”

Ur Berlingske Tidende:

“Fanns det reell yttrandefrihet när invandrarfrågan dök upp på allvar på 1980- och 1990-talen? Nej, svarar Den Danske Forenings förre ordförande Ole Hasselbalch i sin nya bok.

Ole Hasselbalch är professor i juridik och var en tid ordförande för Den danske Forening. I boken »Opgøret med

indvandringspolitikken - en personlig beretning» berättar han om kampen för att delta i den offentliga debatten om invandringen och det multikulturella samhället. Det är en berättelse om hur han och hans meningsfränder i den offentliga debatten stämplades som icke-rumsrena, nazister, rasister och extremister. Om hur medierna försökte undertrycka deras åsikter och hur de blev överfallna av vänsterorienterade ungdomsgång.

Är det riktigt och var den behandling som de fick rimlig? Som debattredaktör för Berlingske Tidende i drygt fyra år kan jag bara säga att det ligger en del i kritiken.”

Också BT-recensenten gör självkritiska reflexioner:

“Under de fyra åren blev den största delen av inläggen från Ole Hasselbalch och hans meningsfränder bortsållade på Berlingske Tidendes debattredaktion och jag ringde aldrig till någon från den kretsen för att få ett inlägg.

Få andra politiska grupperingar fick en liknande hård behandling och jag gjorde det för att jag hade en känsla av att det var extremistiska åsikter och att det i Den Danske Forening fanns personer som hyste diskriminerande åsikter. Vilket det också fanns. Retrospektivt måste jag erkänna att behandlingen som både Den Danske Forening och Dansk Folkeparti fick av mig var alltför omild, för deras huvudsynpunkter var en del av den demokratiska debatten. Omvänt

fick representanterna för den extrema vänsterflygeln alltid en övermåttan vänlig behandling och deras inlägg blev nästan utan undantag tryckta, kanske för att man inte ville kunna bli kritiserad för att hindra en pluralistisk debatt. Men detta storsinne kom alltså enbart den extrema vänsterflygeln till del, medan däremot invandrarkritiska miljöer - som inte nödvändigtvis representerade högerflygeln - fick sitt demokratiska yttrandeutrymme begränsat.”

BT var dock inte det värsta exemplet:

“Behandlingen i Berlingske Tidende var dock ingenting emot vad som skedde i andra medier. Här blev gruppen av människor som protesterade mot invandringens omfattning och utvecklingen i riktning mot multikulturalism utskälda och kallades allt möjligt obehagligt. “

“Boken ger en rad uppseendeväckande exempel på hur Ole Hasselbalch och hans vänner fick sin yttrandefrihet knäckt och hur möten trakasserades och förhindrades utan att myndigheterna ville göra något och utan att pressen så mycket som lyfte pennan. Att kämpa för även sina fienders rätt att uttala sig är något som ofta framhävs som demokratins dygd. Men i detta fall fanns det inte mycket stöd att hämta.”

“Ole Hasselbalchs bok är en allvarlig kritik av vårt demokratiska samhälles sätt att hantera den offentliga debatten och bör bli obligatorisk läsning för nya journaliststuderande och oss andra.”

Realism kallades för populism

På Dansk Folkepartis årsmöte i september 2003 höll Ulla Dahlerup ett uppmärksammat tal. Det har tveklöst relevans också för svenska förhållanden. Här kommer delar av detta:

Ja, då var vi här då. Då har vi kommit så långt upp i backen.

Vi har allihop gått igenom en ond tid under 1980- och 90-talen. Vi har allihop stretat oss framåt i isande stormväder, vi har blivit frånkända ära och värdighet under årtiondens upphetsade och oförsönliga multietniska klimat. Med hatiska ord har vi anklagats för ditt och datt. De stoppade våra öron fulla med ondska. Hatet stod nästan som en mur omkring oss under 1980-90-talen och det kom från de

kulturradikala och yttersta vänstern. Deras kyla, deras väluppfostrade intolerans, deras mörker mitt på dagen. De skapade ett samhällsklimat av verbalt våld. Under årtionden har de fäst sina hånfulla ord på våra hjärtan med säkerhetsnålar.

Vi kan se på varandras ansikten vad kampen har kostat. Vi kan höra på varandras historier vad kampen har kostat.

Vi har betalt priset för det som vi trodde var bäst att göra för Danmark. Vi har gått

den tunga väg som vi måste gå, eftersom det inte fanns något annat att göra.

Under de 35 år jag har varit reporter har jag aldrig mött en politisk ledare som har blivit så nedrigt behandlad som Dansk Folkepartis ledare, Pia Kjærsgaard. Jag skötte flykting- och invandrarområdet på Ekstra Bladet från 1992-2001 under den tid när rädsla och talförbudet bet folket i strupen. Jag kommer ihåg en reception på Ekstra Bladet i mars, 1998, in genom dörren till den högljudda mängden

journalister kom en skakad och stilla Pia Kjærsgård, som dagen före hade blivit fysiskt överfallen av en flock så kallade anti-rasister på Nørrebro och tvingats ta sin tillflykt i en närbelägen bank, till polis i kravallutrustning nådde fram i utryckningsfordon. Men Pia Kjærsgård anlände till Ekstra Bladets reception med rak rygg. "Jag trodde att jag skulle dö" sade hon sakta till mig. Jag gav Pias arm en tryckning och tänkte: "Hon är verkligen en riktig Göingehövding med ett lejonhjärta."

"Modet är ingenting värt, väninna" skrev diktaren Nis Petersen. Han tog fel. Modet betyder allt.

I svarta svärmar kom hatet flygande som korpar. Dansk Folkeparti fick otroligt hårda livsvillkor, människor i och omkring partiet stämplades som undermänniskor, isolerades, hånades och tillskrevs all världens dåliga mänskliga egenskaper. De etablerade partiernas strategi var att lägga en ring av förakt omkring upproret, så att folket skulle tröttna på det. Men strategin slog fel, trots insatser från Danmarks Radio och dagstidningen Politiken, där i stort sett alla redaktioner, med undantag av sporten, non stop i åtta år har sänt/skrivit negativa, fördomsfulla och oförsonliga program/artiklar om DF i en oerhörd stil, som vi på fackspråk kallar "kloakjournalistik". Men ord ger oenigheten ett allvar. Det är en rå lektion i indoktrinering.

Journalisterna fyller språket med emotionella klichéer och använder ett begränsat antal adjektiv och substantiv, som dömer utan dokumentation. Klichéerna är: "rasister/ främlingshatare/ klapphatt-danskar/grisätare/ blekfisar/ " osv. Pang på med en stämpel på ryggen, ett svidande brännmärke, och så behöver "de goda" med sin fina människosyn inte motivera sitt onda hat, för undermänniskor behöver man inte debattera med.

Intet annat politiskt parti i nyare historia har blivit så massivt förföljt, fastän det är ett folkvalt parti precis enligt handledningen. Jag satt ofta i Folketingets pressloge på 1990-talet under invandrardebatter, då när det inte fanns videoupptagningar. Presslogen var nästan alltid tom, salen var nästan alltid tom år efter år, bortsett från ett halvt tjugorådet på området. Dansk Folkeparti dängdes till så det rungade. Socialdemokraterna, De Radikale och den övriga vänsterflygeln gick upp i landets förnämsta talarstol och använde språkets hårdaste glossor med en

sådan energi, att den vävda gobelängen med klippmotivet bakom talarstolen rörde sig lätt. Tredje världens folk gjordes till viktigare människor än resten av samhället, det gav dem mycket. Förnekanden av problem, statistiska lögnar och illusioner samt ett obeskrivligt hat till den danska befolkningen växte upp och neråt väggarna i salen. Så gjordes språket till ett gammalt, smutsigt luder.

Först när det kom till omröstning om nya invandravänliga lagar strömmade de övriga folketingsmedlemmarna småpratande in i salen och röstade, så som deras parti hade föreskrivit. De tog lätt till sig det förhärskande föraktet, det psykiska trycket gick inte att stå emot för de flesta. Det är ett mörkt kapitel i Folketingets historia.

De flesta folketingsmedlemmar klamrade sig fast vid sitt fina namn och rykte, motstånd mot massinvandringen var rena politiska självmordet, många var rädda, hade familjer att försörja och mycket att förlora. Folketinget lät sig kuvas, gav upp eller låg stilla. Det var så mycket lättare att säga ja till allt än nej. Så gick demokratiens långa dialog i stå. Frukten hade kommit in i Folketinget och byggde psykiska barriärer, tankarna i salen var inte fria. Frukten lyfte under årtionden upp de obeslutsamma konservativa och vänsterpolitikerna i nackskinnet som hundar.

Massinvandringen från Mellanöstern, Asien och Afrika rev landets solidaritet i småbitar som vid enorma blixtnedslag eller tvångsbehandlingar med elchock. Familjer flög varandra i strupen, grannar talade inte fritt med grannar, indoktrinerade skolbarn angrep sina föräldrar, gamla vänskaper bröts sönder och blev till fiendskaper. Alla var osäkra på alla, man teg på tåget, man teg i bussen, speciellt landets lärarrum förvandlades till minfält. Så kallade anti-rasistiska lobbyister gick och angav sina egna landsmän, som om de hade betalt för detta. Vilket de också har. Här på kongressen sitter också dolda spioner, som lurar som spindeln i sitt nät. Skulle där kanske finnas ett ord, en mening som man kunde anmäla till polisen?

Danmark blev förrätt. **Under tre årtionden sade folk sällan vad de menade och menade inte vad de sade.** Befolkningen saknade trovärdiga fakta och siffror om invandringen. I Birte Weiss` tid som inrikesminister manipulerades talen så mycket, har en nu pensionerat tjänsteman

berättat för mig, att man på ministeriet till slut inte visste hur dom riktiga talen såg ut.

Där låg en doktrinär enkelriktning över hela Västeuropa. Att säga högt att hela Tredje Världen inte kunde bo i Köpenhamn fördömdes som rasism. Realism kallades för Populism. Demokrati blev att ignorera ett demokratiskt folkvalt parti. Många kände en klick av skräck i hjärnan att överhuvudtaget tala om de främmande, man gick åt sidan, tittade bort och täppte till öronen som om man vore döv. Många stängde sin dörr, de hade ju sina egna liv att leva och hoppades bara att en dansk majoritet i befolkningen skulle hålla under deras tid.

De flesta massmedier var under 1980-90-talen i moraliskt förfall så det skvätte, journalisterna skulle vinkla invandramaterialet enligt en fastlagd, ideologisk facitlista och inte enligt vad som reellt skedde ute i verkligheten. På Ekstra Bladet skötte jag flykting- och invandrarämnesområdet, därför att en afghansk tolk, flyktingen Jabar Salani upprört kontaktade mig på Ekstra Bladet. med orden: "Vet du vad som försiggår på Sandholmläget!" Jabar blev min vän och en av de människor som fick störst betydelse för riktningen i min karriär. Under den kampglade chefredaktören Svend Ove Gade körde vi på Ekstra Bladet 1996 kampanjen "De främmande – priset för godheten." Då öppnade helvetet sina glödande portar, men den sortens bittra, hatiska spektakel känner Dansk Folkeparti ju till allt om.

- - -

Det viktigaste frågan från denna period är: Hur i all världen kunde det gå så snabbt? Hur kunde en internationell socialism lyckas lägga en järnring om yttrandefrihetens hals och binda oss för munnen i Västeuropa, vars storstäder har blivit otrygga och den internationella kriminaliteten organiserat sig.

"Varför inte hjälpa i närområdena?" viskades det i vinklar och vrår, "fler kan hjälpas för lika mycket pengar och få en bättre tillvaro i sin egen kulturkrets." Jamen, det är inte intressant, för vänsterflygeln och speciellt socialdemokraterna i Västeuropa har stort behov av proletariatet från tredje världen - som röstboskap.

- - -